

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Cimentiri

Ciment per tractar el cementiri? Cimentiri, doncs. La ciutat dels morts. Si aquesta columna fos temuda i un servidor terrible, l'assumpte que tracto (per enèsima vegada) ja seria història. Ni se'n parlaria. Però no sóc el **J.J. Hunsecker** de *'Chantaje en Broadway'*, on **Burt Lancaster** exerceix de columnista implacable. En una setmana el Cementiri Municipal de Lleida s'omplirà de ciutadans que haurèïn aparcat enmig de clots, tolls, pols i/o fang abans de rendir tribut als difunts. Van passant els alcaldes i regidors i, o bé no tenen cap mort al cementiri, o si el tenen, no els visiten. Com sigui, el que no tenen és vergonya. Lleida no té pàrquing al cementiri. Com tampoc una Estació d'Autobusos d'acord a la seva importància capital. A *'Las ciudades invisibles'*, **Italo Calvino** descriu Eusapia, on els seus habitants han construït una còpia idèntica de la ciutat sota terra. Tots els comerços i oficis de l'Eusapia dels vius funcionen sota terra. Són molts els vius que demanen per després de morts una destinació diferent de la que els va tocar en vida. Així, els nous morts introdueixen innovacions a la seva necròpolis, fruit d'una ponderada reflexió i no pas de capricis passatgers. No em costa gens pensar que els morts de Lleida, allò que primer farien és un pàrquing digne. O posar-hi ciment. Un cementiri?